

Болѣсть на Іакова.

Въ началото на зимата, която бѣше люта и която покры съ дебелъ снѣгъ горитѣ и полѣнитѣ, добрый Іаковъ ся разболѣ. Марія ся помоли на отецътъ си да ѿдопусти да призове лѣкарътъ отъ ближнийаъть малкъ градъ и внезапно услужливый сельчанинъ отыде да го доведе съ санія, който като дойди упредѣли различни лѣкове и когато ся одалечи Марія го подыри и го попыта ако може да ся надѣва за скорошно уздравеніе на отецътъ си. Докторътъ отвѣща че засега е вѣнъ отъ опасностьаъ, но возможно е да ся убърне въ безсице (atonie) и старецътъ като гледа възрастътъ си, не ще може да ся съвземе. На тія думы Марія малко устана да изгуби чувствата си, плачеше и въздѣшаше, но утры съльзытъ си и ся трудеше да ся умири преди да отыде предъ отецътъ си. Грыжаше ся за него съ най вѣжната преданность, испѣляваше желаніята му преди той да ги вырази